

26 Μαρτίου 2023: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ)

«Απόδοσις τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου».

Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Τῶν ἐν Γοτθία 26 μαρτύρων.

Ἦχος: πλ. δ' – Ἑωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Ἑβρ. στ' 13-20 –

Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ἀπριλίου, Ε' Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας).

Απόστολος: Ἑβρ. θ' 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ι' 32-45.



ΕΤΟΣ 71ον

26 Μαρτίου 2023

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3643)

Νέα έκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ἡμερολόγιον τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονυσίου (†)

(Σχῆμα 16x23 [σκληρόδετο], σελ. 384)

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἑκατό ἐτῶν ἀπό τήν Μικρασιατική καταστροφή, κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ καὶ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐξέδωσε τό Ἡμερολόγιο τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονυσίου Παπανικολόπουλου, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στοὺς Βαλκανικούς Πολέμους καὶ στήν Μικρασιατική Ἐκστρατεία ὡς στρατιωτικός ἱερέας. Τό ἡμερολόγιο καλύπτει τό χρονικό διάστημα μεταξύ 24 Σεπτεμβρίου καὶ 31 Δεκεμβρίου 1921, στήν διάρκεια τοῦ ὁποῖου ὁ Διονύσιος διακονοῦσε ὡς στρατιωτικός ἱερέας στήν Μερραρχία τῆς Μαγνησίας, μέ ἔδρα τήν Νικομήδεια τῆς Μ. Ἀσίας. Στίς σελίδες του ἀποτυπώνονται ἡ θρησκευτική εὐλάβεια τῶν στρατιωτῶν, ἡ μετοχή στήν λειτουργική ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, τό ἀνδρεῖο φρόνημά τους καὶ ἡ φιλοπατρία τους.



Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τετάρτη Κυριακή τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ἡ σημερινή Κυριακή καὶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τήν ἀσκητική μορφή καὶ διδαχὴ ἑνὸς ἀββᾶ τῆς σιναϊτικῆς ἐρήμου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος. Ἐζῆσε κατὰ τὸν 7ο αἰῶνα καὶ πραγματοποιοῖσε στὸν βίο του τό ἰδεῶδες τῆς ἀληθοῦς εὐαγγελικῆς ἀσκήσεως καὶ μετανοίας, γιατί ὅλη ἡ ὑπαρξὴ του ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τό φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο.

Στὴν θεία Λειτουργία ἀναγνώσθηκε ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, στήν ὁποία ὑπογραμμίζεται ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρηση τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ ἐναντι τῶν ὑποσχέσεων, τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ. Κλήθηκε λ.χ. ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ φύγει ἀπὸ τὴν γῆ καὶ τοὺς συγγενεῖς του καὶ νὰ πάει σὲ ξένο τόπο καὶ ὑπάκουσε· τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Θεός ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θὰ φθάσουν σὲ πλῆθος ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης· ὅτι θὰ γεννήσει παιδί μέ τὴν Σάρρα, παρότι καὶ οἱ δύο τους βρίσκονταν σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία. Ὅμως, καὶ ἡ προσταγὴ τοῦ Θεοῦ νὰ θυσιάσει τό μονάκριβο παιδί του, τό ὁποῖο ἀπέκτησε πέραν ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη προσδοκία, φαίνεται νὰ ματαιώνει τελικὰ τὴν ἀρχικὴ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ Ἀβραάμ ἐμπιστεύεται τὸν Θεό. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς συνίσταται τό θεμέλιο τῆς ἐλπίδος του πού δέν τὸν διέψευσσε.

Ὅταν ὁ Θεός ὑπόσχεται στὸν ἄνθρωπο, αὐτό σημαίνει ὅτι μεταξύ τῶν δύο ὑπάρχει προσωπικὴ σχέση καὶ κοινωνία. Αὐτὴ ἡ σχέση εἶναι ἔκφραση τῆς ἀπειρῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι ἡ κατεξοχὴν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεως, τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο πού ἀφορᾷ στήν θεώσή του.



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ζ' 13-20)

Η παράκληση της ελπίδος

Ἀδελφοί, τῷ γὰρ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνῶνσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος· ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Καὶ ἡ ἀποδοχή τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐκούσια προσφορά τῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεό, διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐαγγελικῆς βιοτῆς. Μάλιστα, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δείξει πῶς καθαρὰ σέ αὐτοὺς πού θά κληρονομοῦσαν τὰ ὅσα ὑποσχέθηκε ὅτι ἡ ἀπόφασί του ἦταν ἀμετάκλητη, τὴν ἐγγυήθηκε μὲ ὅρκο. Μὲ τὴν ἐνέργειά του αὐτὴ συγκαταβαίνει στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραμείνουν σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι στὴν πίστη τους.

Ἄλλωστε, στὴν Ἀγία Γραφή ἐμπεριέχονται ἀρκετές ἀνθρωποπαθεῖς ἐκφράσεις γιὰ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος μὲ τίς ἐνέργειές Του τελεσιουργοῦσε τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸν Θεό, γι' αὐτό καὶ ὀρκίζεται στὸν ἑαυτό Του.

Ὁ Κύριος ὡς ἐγγυητὴς τῆς ἐλπίδος τοῦ ἀνθρώπου

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς στὴν Καινὴ Διαθήκη σφράγισε τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἴδιο του τὸ Αἷμα, τὸ ὁποῖο προσέφερε θυσιάζομενος «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς». Γι' αὐτό τὸ περιεχόμενο τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀμετάθετη βουλή τοῦ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, γιατί, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν ὑπόσχεση στὸν Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κάποιον ἀνώτερό του, στὸν ὁποῖο νὰ ὀρκιστεῖ, ὀρκίστηκε στὸν ἑαυτό του, καὶ εἶπε· «Σέ διαβεβαίω ὅτι θά σέ εὐλογήσω πλουσιοπάροχα καὶ θά σοῦ δώσω πληθὺς ἀπογόνων»· καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ἔδειξε μακροθυμία, (ὁ Ἀβραάμ) κέρδισε τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ. Γιατί οἱ μὲν ἄνθρωποι ὀρκίζονται σέ κάποιον ἀνώτερο, καὶ ὁ ὅρκος δέτεται τέρμα σέ κάθε ἀμφισβήτησή τους καὶ ἐπικυρώνει τὴ διαβεβαίωση· ἐνῶ ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξει στοὺς κληρονόμους τῆς ὑποσχέσεώς του μὲ μεγαλύτερη ἔμφαση ὅτι ἦταν ἀμετάκλητη ἡ ἀπόφασί του, τὴν ἐγγυήθηκε μὲ ὅρκο, ὥστε μὲ δύο ἀμετάκλητα πράγματα (τὴν ὑπόσχεση καὶ τὸν ὅρκο), μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατο νὰ πεῖ ψέματα ὁ Θεός, νὰ ἔχουμε ἰσχυρὴ ἐνθάρρυνση, ὅσοι καταφεύγουμε σ' αὐτόν μὲ πίστη, ὅτι θά διατηρήσουμε σθεναρὰ τὴν ἐλπίδα (γιὰ τὴ μέλλουσα ζωὴ)· τὴν ὁποία (ἐλπίδα) ἔχουμε ὡς ἀσφαλὴ καὶ βέβαιη ἄγκυρα τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ ὁποία εἰσέρχεται στό ἐσώτερο τοῦ καταπετάσματος ὅπου πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς καὶ γιὰ χάρι μας εἰσηλθε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος (κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ του) ἀποδείχθηκε ἀρχιερεὺς «αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ».

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Θεοῦ γιὰ τὴν ἐπαγγελλόμενη σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἡ ἐλπίδα, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἀρετὴ στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἐνυπόστατη ἀλήθεια· δηλαδὴ φανερώνεται μέσα ἀπὸ ἓνα πρόσωπο, τὸ πρόσωπο φωτὸς τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης.

«Χριστὸς ἐστὶν ἡ ἐλπίς τῆς δόξης» (Κολ. 1,27). Ὁ Κύριος εἶναι τὸ στερέωμα, ἡ καταφυγὴ καὶ ὁ ρύστης· ἡ ἐλπίδα πού μᾶς ἀσφαλίζει καὶ μᾶς βεβαιώνει σάν ἄγκυρα (Έβρ. 6,19). Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μοιάζει μὲ τρικυμισμένη θάλασσα· θλίψεις, πειρασμοί, ἀσθένειες, ἀδικίες, συκοφαντίες, ἀπογοήτευση. Κι ὅμως, ὅταν ὅλα γύρω μας διασαλεύονται κι ὅταν μιά σκοτεινὴ πλημμυρίδα θέλει νὰ καταποντίσει ὅ,τι ὁμορφο καὶ φωτεινὸ ὑπάρχει, ὁ πιστὸς ἔχει ὡς ἄγκυρα «ἀσφαλὴ τε καὶ βεβαίαν» τὴν δυνατότητα προσφυγῆς του στὴν ἀνυπέρβλητη δύναμη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γι' αὐτόν.

Γι' αὐτό ἡ ἐλπίδα πού προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστη μας στὸν Κύριο, συντελεῖ στό νὰ παραθέτουμε «ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους» Χριστῷ τῷ Θεῷ, «ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν» (Α' Πέτρ. 5,7)· καὶ νὰ ἀποκτήσουμε τὴν αἴσθηση ὅτι εἴμαστε κληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία, τὸν ἀγιασμό, τὴν «ἐνχρίστωσή» μας, τὴν μετοχὴ στὴν Βασιλεία Του.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΧΑΡΙΣΤΕ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ
ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

www.apostoliki-diakonia.com.gr